



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: A. D.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2022, čj. OAM-122/ZA-ZA 11-ZA21-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 14. 4. 2022 rozhodnutí, kterým zhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, druhým výrokem pak řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona.
2. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již čtvrtou v pořadí, když v r. 2017 a 2018 byla zastavena, o třetí žádosti žalobce rozhodl žalovaný neudělením mezinárodní ochrany, Krajský soud v Hradci

Králové pak zamítl žalobu dne 14. 10. 2020 pod sp. zn. 31 Az 20/2019 a Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) odmítl pro nepřijatelnost žalobcovu kasační stížnost dne 9. 3. 2021 pod sp. zn. 4 Azs 354/2020.

3. K námitce žalobce o nové skutečnosti, a to, že již dosáhl věku pro povinnou základní vojenskou službu, žalovaný zhodnotil tuto jako nedůvodnou, uvedl, že již při hodnocení minulé žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce zletilý a měl možnost pro posouzení své věci takovou skutečnost uvést. Konečně, krajský soud se s uvedenou námitkou dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí ze dne 14. 10. 2020, když naznačené obavy žalobce hodnotil jako nedůvodné a povinnou vojenskou službu charakterizoval jako legitimní požadavek státu, a to i dle mezinárodních smluv, jimiž je vázána Česká republika.
4. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval i možností případných závažnějších změn situace v zemi původu žalobce na základě aktuálních podkladů a dospěl k závěru, že tamní situace bezpečnostního charakteru je kromě situace v Náhorním Karabachu stabilizovaná, žalobce pochází z Jerevanu, kde ozbrojený konflikt neprobíhá ani nehrozí.

II. Žalobní argumentace

5. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán se se skutečnostmi, které uvedl v žádosti, dostatečně nevypořádal, zejména s jeho obavami na nástup povinné základní vojenské služby. K argumentaci žalovaného pak žaloba sděluje, že poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podával ve věku 18 let a tří měsíců, ovšem tehdejší důvody byly svázány zcela s důvody, pro které žádala o jeho ochranu matka a bratr. Jeho strach z nástupu povinné vojenské služby vyplynul z obnoveného konfliktu v Náhorním Karabachu, který se rozhořel v září 2020.
6. Žalobce konstatoval, že obavy jsou subjektivní kategorií a to, že je neměl již dříve, nemůže být dostatečná argumentace, žalovaný byl dle jeho názoru povinen se s tímto vypořádat meritorně. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 2. 6. 2022 vyplývá odkaz na znění ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, kdy u opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být přítomny nové skutečnosti, které nebyly bez zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a dále, že tyto svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů § 12, či že mu hrozí vážná újma dle § 14a.
8. Žalovaný neshledal skutečnosti, sdělené žalobcem v průběhu čtvrtého správního řízení, za skutečnosti, které by bylo lze pod znění výše cit. ustanovení podřadit. Třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána jeho osobou, ve věku zletilém, tedy ji žalobce podal jako mladý muž, podléhající povinnosti výkonu základní vojenské služby, stejně jako ostatní spoluobčané v jeho věku a ani jeho argumentace dovolávající se subjektivní povahy takto motivovaných obav, jejichž vznik žalobce klade do souvislosti s obnovením konfliktu v Náhorním Karabachu, nemůže obstát. V této souvislosti žalovaný odkázal na znění odůvodnění této problematiky na str. 3 rozhodnutí.

9. Uvedená skutečnost navíc nenaplnňuje podmínku případného pronásledování žalobce dle § 12 či vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný zařadil do spisu dostatečné aktuální podklady, vypovídající o situaci v zemi původu žalobce. Před vydáním rozhodnutí dostal žalobce možnost se podrobněji s podklady seznámit, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění, této možnosti žalobce nevyužil. Jeho žalobní námitky jsou obecného charakteru a žalovaný je přesvědčen, že situaci žalobce hodnotil dostatečně. Navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu posledního správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
11. Soud konstatuje, že **zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, upravuje v ust. § 10a odst. 1 písm. e)** situaci, kdy žadatel podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou, v návaznosti na ust. § 11a odst. 1. Zde se uvádí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újmy podle § 14a). **Ustanovení § 25 písm. i)** zákona o azylu upravuje zastavení řízení v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Ze správního spisu plyne, že žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 2. 2022, uvedl, že je státním příslušníkem Arménie, téže národnosti, za své náboženské přesvědčení označil arménskou apoštolskou církev. Nikdy nebyl politicky činný, je svobodný. Naposledy bydlel v Jerevanu, odkud letecky vycestoval v listopadu 2016 do Prahy, odkud jel s rodinou do Německa automobilem, tam požádala matka o azyl, v červnu 2017 byli transferováni na základě dublinského řízení do ČR. Po třech měsících znovu odjel do Německa a matka opět žádala o azyl a v červenci 2018 byli opět transferováni do ČR. Žalobce uvedl, že je zdravý, v ČR je již integrovaný, v Arménii by se neměl kam vrátit. Volal na ambasádu v Praze a tam mu bylo řečeno, že již má věk k výkonu povinné základní vojenské služby. On nechce nikoho zabít, nemá tam ani žádné kamarády, je zde zaměstnán u jedné firmy, která vyrábí dveře pro auta.
13. Ve správním spise se dále nacházejí aktuální podklady, které si zaopatřil žalovaný a s nimiž byl žalobce dne 1. 3. 2022 seznámen, uvedl, že nežádá žádné doplnění.
14. Po přezkoumání věci krajský soud konstatoval, že žalobce, s ohledem i na skutečnost, že v rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2020 byla vypořádána otázka povinné vojenské služby (viz bod 3), neuvedl v současně přezkoumávaném řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu, postup žalovaného správního orgánu byl tak zcela legitimní a správný. Jak uvedeno v bodě 11, v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je úkolem správního orgánu

posoudit, zda taková žádost je přípustná. Otázka přípustnosti je přitom jasně v uvedeném ustanovení precizována, a to tím, že žadatel uvede nové skutečnosti či zjištění, která nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v dřívějším pravomocně ukončeném řízení. Takové skutečnosti žalobce neuvedl a argumentace žalovaného je souladná s právní úpravou tohoto požadavku. Žalobce neuvedl nic, co by mohlo svědčit o hrozbě jeho případného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12, či o hrozbě vážné újmy tak, jak je upravena ustanovením § 14a zákona o azylu.

15. Z žádosti žalobce naopak vcelku jednoznačně plyne, že je integrován v České republice, kde si našel práci a do Arménie nemá vůli se vrátit, neboť tam nikoho nemá. Uvedený důvod však není azylově relevantním a nejsou a nemohou jím být ani jeho obecné obavy z toho, že by musel případně nastoupit základní vojenskou službu, zde soud plně odkazuje na skutečnosti, uvedené v dřívějším rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2020, kterým považuje žalobcem naznačenou obavu za dostatečně vypořádanou.
16. Krajský soud dále odkazuje na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, kde správní orgán poukázal na argumentaci rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2005, v němž NSS jasně vyložil úlohu institutu mezinárodní ochrany, který nemůže sloužit pro legalizaci pobytu v České republice. Nadto se správní orgán zabýval i situací, aktuální v době jeho rozhodování co do konfliktu v Náhorním Karabachu, za tím účelem si opatřil potřebné podklady a uzavřel, že tamní konflikt nemůže znamenat nemožnost žalobcova návratu do země původu, neboť situace byla vcelku stabilizovaná a žalobce pochází z Jerevanu. Krajský soud již pouze doplňuje, že v mezidobí se situace ohledně cit. konfliktu dle veřejných sdělovacích prostředků vyvíjí, je měnlivá, nicméně ani v době současné nemůže být hodnocena jako natolik zásadně zhoršená, aby mohla znamenat zásadnější obrat v pohledu na možný návrat žalobce do země původu.
17. Po přezkoumání věci a zhodnocení žalobních námitek tedy krajský soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná a žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. září 2022

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně